

IŠPAŽINTIS IR S-VOS NUODĖMĖS

/ 71 /

Ne kartą išpažintyje iškylo ginčas tarp kunigo ir penitento. Ginčas, kaip žinome, būna ten, kur nesutampa nuomonės, o kaip su savo nuomonėmis išpažintyje?

XXXXXXXXXXXX

Išpažintis yra teismas ir tai dar ne bi-
le koks, o Dievo teismas. Išganytojas apaš-
talams Petrusi pasakė: "Ką tu suriši žeme-
je, bus surišta ir danguje ir ką tu at-
riši žemėje, bus at-rišta ir danguje" /
O atsikėlęs iš numirusių ir pasirodęs visiems
apaštalams, išganytojas "kvėpė į juos ir kal-
bėjo: Imkite šventąją Dvasią: kam nuodėmės
atleisite, tam bus atleistos, kam sulaukysite,
sulaukytos" / . Taigi Bažnyčia
išpetyta daryti tvarką šioje srityje nieko
neatsikleusdama. Nusidėjėlis čia teisiamas
be balso. Jis gali prašyti atleisti nuodė-
mes, bet Bažnyčios dalykas nustatyti to atlei-
dimo sąlygas ir jas jam atleisti ar neatlei-
sti. Tiesa, pasaulio teismuose kaltinamie-
sis leidžiamas teisintis, siškintis, bet tai
daroma dėl to, kad bent jau jie teisiami ne savo
pačių noru, o suimti prievarta ir apkaltin-
ti kitų. Čia žmogus pats save kaltina ir
prasosi Dievo atleidžiamas. Kunigas čia jam
yra tik teisėjas tinkama ar ne tinkamas nuodė-
mių atleidimui. Jeigu jis tinkamas gauti
nuodėmių atleidimui, jis jam duodamas, jeigu
netinkamas, atšeidimas sulaukomas. O nusta-
tyti pagal ką jis laikomas prasikaltėliu
irgi ne nusidėjėlio dalykas: Dievas jau se-
niai pasakė žmonėms, kas jiems privalu

pildyti ir kada jiems skaitosi prasikaltima.. Apie nuodėmės buvimą ar nebuvimą čia neduodama spręsti, o jėsu iš anksto yra paaiškinta, kas yra nuodėmė, o žmogui parodyta per jo sąjūnę, kad nuodėmę turi. Dėl to kiekvienas nusidėjėlis gali pas Dievą tik stėiti ir prašytis dovanojamos, atleidžiamas. savo kaltes ir padėkoti, kad ji jam atleidžiama. Niekas negali su Dievu ginčytis, ar jis nuodėmę turi ar ne. Juo labiau niekas negali nustatyti gero ir blogo sąvokos, kurią nustato tik vienas Dievas.

XXXXXXXXXXXXXX

Kada žmogus eteina prie klausytklos langelio, jis šitai turėtu žinoti. Tačiau labai dažnai debar kyla ginčai tarp nuodėmklausio ir penitento. Penitentas yra seu susikūręs savąją moralę, savas morales kaisytkles ir tik tai jis pripažįsta už nuodėmę, kas jo išmone yra nuodėmė. Kai nuodėmklausis panori tam prieštarauti, penitentas supyksta.

Taip, sąkysime, eteina išpašinties moteris, kuri dero abortus ir su kunigu ginčijasi, kad savo negimasių vaikų nušadyti nėra jokia nuodėmė. Ji nei klausyti nenori, kad ji yra raktas vaikudė, jeigu leidosi padaroma tokią operaciją. Ji čie susirenda įvairiausių pasiteisinimų. Taigi, tokis moteris nori gyventi lytinį gyvenimą ir negiadyti vaikų, kurie iš tokio santykio seka. Ji ne tik piktaudoja moterystės teise, bet prie to pateisina ir žmogūdystę dėl savo gaidulių nevaldymo. Jei niekaip negalima išaiškinti, kad jeigu ji gyvena lytinį gyvenimą, tai turi prisiiati ir je pasėkas. O jeigu nenori ar negali dėl ekonominių sąlygų išlaikytą didesnę šeimą, tai ji turi ją mažinti susilaikymu

nuo lytinio gyvenimo, o ne žudyti jau pradėtus savo vaikus. Dievo ir prigintoji teisė kalba vieną, o teikia penitencė kalba kitą.

Arba vėl kas nors išsiskaitina, kad negali niekaip apsieiti be vagystės. Toks patetisina net ir ne bado stvejo vagystę imdama sau kur tik pakliūva ir iš ko pakliūva. Kunigas nuodėmklausis niekaip tokiam negali išsiskinti, kad šitaip negalima daryti dėl bendros visų gerovės.

Kitas vėl su išsiskaitina, kad niekaip negali švęsti švenčių, kad niekaip negali atvykti išklaudyti šv. Mišias, gyventi teisėtoje moterystėje, atlikti katalike tėvo ar motinos pareigas auklėjant savo vaikus ir t.t. Žiūriat Dievo įsakymų toks esamo skatamas pakeltinamu dėl neišpildymo savo pareigų, o jis įsiklaęs į galvą savo "moralę" ir tik ją vieną tepripažįsta, o aiškiai matosi, kad nei visų sekmedienų nereikia jam jo arams, nei būtina visose šventėse plautis "belysas" ar skerstis kisules; prie gero noro puikiai galima ir kitaip susitvarkyti.

Na ir ginčijasi su kunigu klausykloje, na ir pyksta, kam tas nepripažįsta jo gyvenimo taisyklių.

Arba vėl. Kiek stiprių moterų smėlini "serga". Kaip šitaip visur pilna jų, kaip tik į bažnyčią, taejan "serga", širdys, kojos nebetarnauja ir t.t. Arba vėl. Žmonės visur gali nueiti, nuvažiuoti, o kaip tik į bažnyčią, be autobuso nei iš vietos. Ir daugybė tokių dalykų mūsų gyvenime. Pikrai susikurta nežinis kokis moralė ir tik ji tepripažįstama. Dievo moralė turi eiti šalin. Ir kad ją reikia vyti šalin, daugelis parodo eidami išpažinties.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pačiau čia reikia pasakyti, kad tokios nuomonės turi eiti šalin, o ne Dievo ar

Bažnyčios įsakymai. Žinoma, žmogui duota
laisvė tikėti ar ne Dievu, bet jaigu syki
jis prisipažįsta esąs tikintis, krikščionis
katolikas, tokių dalykų nebegali būti. Išpa-
žintyje visos nuomonės turi būti paliktos,
o priimama tik viena, Bažnyčios nuomonė, ku-
ri pareiškiamą per nuodėmklausį. Šitai turi
atsiminti visi, kas nori čia praveisti savo
nuomonės ir pyksta, jei nepavyksta to pėda-
ryti. Amen.

1968.4.4.